

УДК 7. 75. 741. 377

Валентина **Молинь**

кандидат мистецтвознавства,
доцент кафедри
образотворчого мистецтва
та академічних дисциплін
КІПДМ ЛНАМ

До історії викладання художньо-професійних дисциплін у Косівському училищі (1945—1970 рр.)

Анотація. У статті проведено ретроспективу історії викладання художньо-професійних дисциплін (рисунок, живопис, скульптура) в Косівському художньо-промисловому училищі, починаючи від 1945 року. Закцентовано увагу та представлено низку персоналій, таких як: О.Соломченко, Є.Сагайдачний, Г.Мотиль, В. Лопатинський, Я.Очеретько, В.Лебедев, П.Сопільник, І.Добринов, П.Сидоренко, А.Сидоренко, М.Анденок, Е.Бієвський, Ю.Касяненко.

Ключові слова. Косів, Художньо-промислове училище, училище прикладного мистецтва, викладач, спецдисципліни, рисунок, живопис, скульптура.

Косівський інститут прикладного та декоративного мистецтва має цікаву багатолітню історію розвитку, що починається від 1882 року — часу заснування в Косові Ткацької промислової школи. У грудні 1939 року відкрито професійну школу гуцульського мистецтва, 1945 — художньо-промислове училище, що згодом перейменоване в Косівське училище прикладного мистецтва, далі — Технікум народних художніх промислів (1967), з 1995 року — Косівський коледж прикладного та декоративного мистецтва ім. Василя Касяна.

Постановою Кабінету Міністрів України № 1142 від 20 липня 2000 року на базі коледжу створено Косівський державний інститут прикладного та декоративного мистецтва, який через шість років наказом Міністерства освіти і науки України № 627 від 22 серпня 2006 року реорганізовано в Косівський інститут прикладного та декоративного мистецтва Львівської національної академії мистецтв.

Понад 130 років — це досить значний відрізок часу, протягом якого відбувалися зміни статусу навчального закладу, підпорядкування різним відомствам і міністерствам. Колишня школа гуцульського мистецтва, розпочавши свою діяльність у такому благодатному середовищі, розвивалася, удосконалювалася і згодом перетворилася у престижний навчальний заклад, що добре відомий у мистецьких колах України та за її межами.

Косів здавна називають столицею народного мистецтва Гуцульщини. Саме в цьому осередку впродовж тривалого часу розвивалися основні види народного мистецтва — гончарство, ткацтво, художня обробка дерева, металу, шкіри, вишивка й писанкарство.

Сьогодні Косівський інститут прикладного та декоративного мистецтва Львівської національної академії мистецтв здійснює свою освітню діяльність як вища мистецька школа, формуючи в регіоні культурно-естетичний рівень народного та професійного мистецтва.

Інститут готує фахівців освітньо-кваліфікаційних рівнів “бакалавр” і “спеціаліст” за такими спеціальностями: художні вироби з дерева, художній метал, художня кераміка, художнє ткацтво, монументально-декоративний живопис, моделювання костюма, художні вироби зі шкіри, дизайн меблів і виробів з дерева, графічний дизайн.

Як великий структурний підрозділ Косівського інституту прикладного та декоративного мистецтва Львівської національної академії мистецтв, кафедра образотворчого мистецтва об'єднує два відділи — академічних дисциплін (рисунок, живопис, скульптура) та монументально-декоративного живопису, що є випусковим.

Порівняно з іншими, спеціалізація монументально-декоративного живопису започаткована ще 1990 року з метою відродження традиційних для Гуцульщини технік художнього розпису (розпис на папері, писанковий розпис, розпис на склі) як відділ художнього розпису в Косівському технікумі народних художніх промислів ім. В.І.Касіяна. Відділ монументально-декоративного живопису готує фахівців напряму “Образотворче мистецтво” за спеціальністю “Монументально-декоративний живопис”. При переході на навчальні плани Львівської національної академії мистецтв особлива увага приділяється

підготовці художників-монументалістів, поглиблено вивчаються техніки монументального живопису.

Відділ академічних дисциплін обслуговує випускові кафедри: “Декоративно-прикладне мистецтво” та “Дизайн”.

Вивчаючи передумови виникнення, етапи становлення та розвитку Косівської мистецької школи, що налічує більш як 130 років, важливим є висвітлення різноманітних аспектів і багатьох її складових.

У контексті нашого дослідження спробуємо провести ретроспективу історії викладання спецдисциплін у Художньо-промислому училищі гуцульського мистецтва в Косові від 1945 року, зокрема, зацентувати увагу та представити низку персоналій. Це перші кроки до ґрунтовного вивчення означеного періоду, що не претендує на вичерпність.

Джерельною базою послужили опрацьовані матеріали з архіву Косівського інституту прикладного та декоративного мистецтва Львівської національної академії мистецтв, зокрема “Книга наказів Косівського державного художньо-промислового училища 1945-1947 років” [1] та “Особові справи” працівників.

Згідно з наказом Комітету у справах мистецтв при Раді Народних Комісарів УРСР від 9 лютого 1945 року обов'язки директора Художньо-промислового училища гуцульського мистецтва в Косові виконував Олексій Григорович Соломченко (наказ № 1 від 26 березня 1945 року) [1, с.1]. З квітня місяця того ж року вів керівництво справами бібліотеки. Завідувачем навчальної частини на той час був Володимир Васильович Гуз.

Наприкінці травня 1945 року після тривалого відрадження Гуза В.В. до Києва у справах училища, відбувається зміна назви на Державне художньо-промислове училище гуцульського мистецтва в Косові (наказ № 6 від 27 травня 1945 року) [1, с.3].

Соломченко Олексій Григорович (1920-2002) народився в с.Горохове Кагарлицького району Київської області. Навчався в Одеському художньому училищі. Упродовж сімнадцяти років (1945-1962) працював на посаді директора Косівського художньо-промислового училища [2]. Одночасно здобував вищу освіту, закінчивши мистецтвознавчий факультет Інституту живопису, скульптури та архітектури ім. І.Рєпіна в Ленінграді.

Від 1945 року Олексій Григорович викладав рисунок, малювання (так називали живопис) та загальну композицію на II

курсі (наказ № 41 від 21 вересня 1945 року) [1, с.14], добре володів технікою рисунка. Високу фахову майстерність демонструють виконані ним з натури портрети відомих майстрів Гуцульщини Семена Корпанюка з Яворова та Івана Савченка з Косова, що зберігаються в сімейному архіві [3, с.4].

Соломченко
Олексій Григорович

Працюючи на посаді директора училища, О.Соломченко заснував музей народного мистецтва. За його словами, “виникла потреба у створенні в училищі музею народного мистецтва Гуцульщини як власної бази — унаочнення фахового навчального процесу” [4, с.13].

Завдяки старанням мистецтвознавця, який все життя присвятив збиранню, дослідженню та популяризації народного мистецтва Гуцульщини, упродовж багатьох років музейна збірка поповнювалася творами відомих майстрів і стала справжньою скарбницею гуцульського мистецтва [5]. Нині музейна збірка налічує більше двох з половиною тисяч експонатів.

Мотиль Ганна Григорівна працювала викладачем малювання та рисунка в Косівському художньо-промисловому училищі з 14 вересня 1945 року, відповідно до наказу № 1411 Комітету у справах мистецтв при Раді Народних Комісарів УРСР від 8 серпня 1945 року (наказ № 35 від 15 вересня 1945 року) [1, с.13]. Ганна Мотиль виконувала обов'язки завідувача навчальної частини, викладала історію мистецтва на I-II курсах, малювання і рисунок на I курсі. У зв'язку з переїздом, працювала в Косові до грудня 1946 року.

У квітні 1945 року студентами підготовчого курсу Державного художньо-промислового училища були зараховані 24 учні. Термін для складання вступних іспитів на I-II курсах був призначений з 10 по 15 вересня. Перевідні екзаменів склали в серпні. Наприклад, за вересень 1945 року 14 студентів першого курсу одержували стипендію в розмірі 80 крб., а 15 студентів другого курсу — по 100 крб. Відомо, що на той час студенти забезпечувалися гуртожитком, де працював комендант. 1946 року в училищі організований драмгурток.

У вересні 1945 року викладачем креслення та перспективи був

призначений Лопатинський Василь Васильович (наказ № 42 від 21 вересня 1945 року) [1, с.14].

Заслуговеє на ширше представлення художник-викладач Євген Якович Сагайдачний (1886-1961).

Народився Євген Якович 22 квітня 1886 року у сім'ї службовців у Херсоні. У Петербурзі закінчив першу гімназію та вступив до університету. Протягом року він навчався на юридичному факультеті [6].

У власноруч заповненому Є.Сагайдачним особистому листку з обліку кадрів [6, арк.198] зазначено, що 1912 року він закінчив школу барона Штігліца й здобув спеціальність художника. Йому “заімпонувала школа барона Штігліца, де був ухил у бік декоративного та народного мистецтва” [7, с.124]. Згодом захоплювався й театральним мистецтвом. Відомо, що Євген Якович був знайомий і співпрацював з Михайлом Бойчуком, зокрема, брав участь у розписі Дяківської бурси у Львові під його керівництвом.

Збережені архівні матеріали засвідчують про діяльність педагога та художника Є.Сагайдачного, починаючи від 1919-1920 рр., коли він керував художньо-кооперативною майстернею в Ніжині на Чернігівщині, а в 1920-1921 рр. працював викладачем скульптури та малювання в Миргородському керамічному технікумі, що на Полтавщині [6].

1922 року Українська академія мистецтва (згодом навчальний заклад перейменовано в Київський державний художній інститут, а нині — Національна академія образотворчого мистецтва та архітектури в Києві) присуджує Євгену Яковичу професорське звання та запрошує на роботу. З Українською академією мистецтва пов'язані вісім років педагогічної діяльності Є.Сагайдачного, який викладав скульптуру, рисунок і живопис на скульптурному, малярському та педагогічному факультетах, був деканом малярського факультету [6, арк.198].

У житті Є Сагайдачного “київський період” змінюється “луганським” (тоді Ворошиловград), що триває більше п'ятнадцяти років (1931-1946). У Луганську Євген Якович викладав рисунок і живопис у так званому “Робітфаку” й художньому технікумі, а також у педагогічному інституті.

Упродовж року (1946-1947) Є.Сагайдачний — майстер виробничого навчання, викладач скульптури, рисунку, історії

мистецтва в Чернівецькому художньо-керамічному училищі.

Саме із Чернівців Є.Сагайдачний переїхав до Косова, ймовірно, на запрошення директора О.Соломченка. З 1947 року викладав художні дисципліни (рисунок, живопис, скульптуру) в училищі прикладного мистецтва (особистий листок, заповнений 9.05.1952 року, з підписом. Вказано домашню адресу в Косові: вул. Ткацька № 39) [6, арк.198].

Збереглася низка документів (направлення, підтвердження, довідка). Наприклад, наказ від 12 червня 1952 року “Директору Косівського училища прикладного мистецтва тов. Соломченку. Комітет у справах мистецтв Української РСР направляє тов. Сагайдачного Є.Я. на роботу викладачем ліпки вашого училища. Заступник голови Комітету в справах мистецтв УРСР М.Богомазов” [6, арк. 199].

В іншому документі зазначалося, що “викладач кафедри історії мистецтва Денисов Володимир Олексійович, професор кафедри скульптури Гельман Макс Ісайович, а також професор кафедри живопису й композиції з курсу технології художніх матеріалів Лоханько Федір Федорович своїми підписами підтверджують, що гр. Сагайдачний Євген Якович дійсно, починаючи з вересня 1922 року (початок навчального року) по 1930-1931 рр. включно, безперервно працював на посаді викладача спеціальних художніх дисциплін (скульптура, рисунок) у Київському художньому інституті”. Підтвердження датоване 7 червня 1952 р. Завірено печаткою Київського державного художнього інституту і підписом директора інституту професора С.Григорьєва [6, арк. 200].

У зверненні директора училища Соломченка О. від 3.10. 1952 р. зазначається: “Тов. Сагайдачний Є.Я. пред’явив довідку Київського художнього інституту № 338 від 10. VI. 1952 р. про те, що його документи про освіту по причині військового часу 1941-1945 рр. у архівах не збереглися. Далі, у зверненні до заступника голови Комітету в справах мистецтв УРСР йдеться про те, що загальний робочий стаж Сагайдачного, за даними трудової книжки, становить 26 років 5 місяців” [там само, арк. 201]. Це важливий чинник у історії нашого інституту.

Починаючи від 1920 року, Є.Сагайдачний працював викладачем у навчальних закладах Ніжина, Києва, Дніпропетровська, Миргорода, Чернівців.

Сагайдачний
Євген Якович

Лебедев
Володимир Олександрович

Сопільник
Петро Никифорович

Добринов
Іван Юхимович

Анденок
Михайло Васильович

Касяненко
Юрій Олексійович

Бієвський
Едуард Зигмундович

Саме із Чернівців Євген Сагайдачний переїхав до Косова. Художник-педагог із великим життєвим досвідом і фаховими знаннями, що до цього часу увібрав, усвідомив і розвивав, зокрема в мистецькому середовищі Петербурга та Києва, приїхав у столицю гуцульського мистецтва. У житті художника “косівський період” був не менш насиченим і, безумовно, плідним.

Від 1947 року Євген Якович, разом із дружиною Зоєю Антонівною, проживав у Косові, працюючи викладачем училища прикладного мистецтва (на той час таку назву мав наш навчальний заклад), де й завершився їхній життєвий шлях. За роки перебування на Гуцульщині подружжя Сагайдачних збило унікальну колекцію творів народного мистецтва, що послужила основою створеного Косівського музею народного мистецтва та побуту Гуцульщини (1970). Крім зібраних творів гуцульського мистецтва, у фондах музею нині зберігається понад 2 тисячі рисунків і акварельних аркушів Євгена Сагайдачного різних періодів творчості.

Це видатна особистість у культурно-мистецькому середовищі України першої половини ХХ століття. Однак багатогранність таланту цього українського художника й педагога, колекціонера та дослідника скарбів народного мистецтва Гуцульщини на сьогоднішній день ще не повною мірою розкрито і висвітлено.

Очеретко Яків Омелянович (1916 р.н.) народився в с.Миколаївка, що на Полтавщині. Навчався в Харківському художньому інституті, закінчив Київський художній інститут (1948) за спеціалізацією “Художник станкового живопису” [8].

Збереглося направлення Комітету у справах мистецтв при Раді Міністрів СРСР у Москві (посвідчення № 472 від 15.07.1948 р.): “... командирует в распоряжение дирекции Косовского художественно-промышленного училища для работы в качестве педагога по живописи” [8, арк. 91]. Від 1948 до 1950 року Яків Омелянович викладав рисунок і живопис. Звільнився з роботи у зв'язку з тим, що, будучи художником, творчою людиною, не мав власної майстерні. Переїхав із Косова.

1950 року за таким направленням Комітету в справах мистецтв при Раді Міністрів СРСР у Москві (посвідчення № 868 від 07.07. 1950 р.) до Косова прибув художник-живописець Лебедев Володимир Олександрович (1915 р.н.), росіянин, родом із Приволзького району Івановської обл. Навчався на відділі

живопису в Харківському художньому училищі (1937-1940), художньому училищі в м. Алма-Ата (1942-1943), потім на живописному факультеті Академії художеств у Самарканді (1943-1944) та Київському художньому інституті (1947-1950) [9, арк. 27]. Від 1950 до 1952 рр. В.Лебедев працював викладачем рисунку й живопису в Косові. Відпрацювавши два роки в Косівському училищі, просить звільнити його з посади викладача, мотивуючи відсутністю квартири, що позбавляє його можливості працювати творчо [9].

1950 року на роботу до Косівського училища прийнятий Сопільник Петро Никифорович (1922 р.н.) родом із Дніпропетровщини. Закінчив живописно-педагогічне відділення Дніпропетровського державного художнього училища (1946-1948), отримав кваліфікацію викладача малювання та креслення [10]. Упродовж двох років викладав рисунок та історію мистецтва у Вижницькому училищі. А з 1950 р. за власним бажанням був переведений на посаду викладача рисунка, історії мистецтва і композиції в Косівське училище [10, арк. 12]. Водночас навчався на факультеті теорії та історії мистецтв Інституту ім. І.Рєпіна Академії мистецтв СРСР [10, арк. 9]. У січні 1963 року звільнився з посади у зв'язку з переходом на творчу роботу в Станіславське товариство художників. Педагогічний стаж П.Сопільника в Косівському училищі становить тринадцять років.

За направленням Комітету в справах мистецтв УРСР (посвідчення № 142 від 19.06.1950р.) до Косівського училища прикладного мистецтва на посаду викладача малювання та креслення 1950 року прибув Добринов Іван Юхимович (1924-1980) [11]. Росіянин, народився в с.Надеждовка Братського району Миколаївської області. Закінчив живописно-педагогічний відділ Харківського художнього училища (1945-1950). Фронтвик Іван Юхимович упродовж тридцяти років (1950-1980) працював викладачем рисунку та креслення в Косові. Мав дев'ять нагород, за багатолітню працю удостоєний відзнаки "Ветеран праці" (1979). Будучи людиною пенсійного віку, І.Добринов працював лаборантом циклу (відділу) рисунку, живопису та скульптури.

Сидоренко Петро Миколайович народився 23 серпня 1928 року в с.Ковалівка Гребінківського району Київської області. Закінчив Київське училище прикладного мистецтва (1951), а відтак Львівський державний інститут прикладного та декоративного

мистецтва (1957) [12]. Від 1957 року працював викладачем скульптури в Косівському училищі. 1962 року був призначений на посаду директора училища [12, арк. 80].

Сидоренко Аделаїда Євгенівна (1930 р. н.), ймовірно, дружина Петра Миколайовича, також працювала в Косівському училищі. Вірменка за національністю, народилася 28 листопада 1930 року в Єревані. Її батько, художник Євген Левханян (1908 р.н.), був членом Спілки художників. 1946 року їхня сім'я переїхала до Львова. А.Сидоренко закінчила Училище прикладного та декоративного мистецтва, а згодом Львівський державний інститут прикладного та декоративного мистецтва, відділ текстилю (1957). Переїхавши до Косова, працювала художником-лаборантом ткацької артілі, а з 1959 року — на посаді викладача рисунку та живопису в Косівському училищі [13, арк. 18].

Анденок Михайло Васильович народився 15 лютого 1929 року в с.Камінь Новгород-Сіверського району Чернігівської області. Навчався у Львівському державному інституті прикладного та декоративного мистецтва за спеціальністю “Декоративно-монументальна скульптура”(1955-1961), отримав кваліфікацію скульптора. З 1961 року зарахований на посаду викладача спеціальних дисциплін Косівського училища (наказ № 568), викладав скульптуру [14].

Бієвський Едуард Зигмундович (1934-2001) народився 20 грудня 1934 р. в Косові. За національністю поляк, як зазначено в його автобіографії. Закінчив Львівський державний інститут прикладного та декоративного мистецтва (1953-1959). Протягом двох років працював інженером-конструктором на меблевому комбінаті у Львові, а від 1961 — на посаді викладача композиції відділу художньої обробки дерева, викладача рисунку та живопису в нашому навчальному закладі [15].

Касьяненко Юрій Олексійович (1937-1981) народився 4 вересня 1937 року в с.Морець Єланського району Волгоградської області в сім'ї робітників. Закінчив Саратовське художнє училище (1957), факультет живопису Київського державного художнього інституту (1957-1963). Успішно закінчивши інститут, отримав спеціальність художника станкового живопису. 1963 року Юрій Олексійович був направлений Міністерством культури УРСР на роботу в Косівське училище прикладного мистецтва, де викладав живопис [16]. 1968 року призначений на посаду директора

Косівського училища (1968-1972) [16, арк. 49]. Від 1972 до 1980 року викладав спецдисципліни (рисунок, живопис) в Косівському технікумі народних художніх промислів ім. В.І.Касіяна. 1980 року знову був призначений на посаду директора КТНХП. Однак перебував на посаді директора не цілий рік (1980-1981). Помер раптово у віці 44 років.

Лазоряк Дмитро Ілліч (1933 р.н.) народився в с.Багна Вишницького району Чернівецької області. 1954 року закінчив Вишницьке училище прикладного мистецтва, згодом навчався на відділі художнього текстилю у Львівському державному інституті прикладного та декоративного мистецтва (1960-1967). Після закінчення навчання, 1967 року був зарахований викладачем рисунку та живопису Косівського училища прикладного мистецтва (наказ № 115 від 25 серпня 1967 року).

Отже, проведений ретроспективний огляд історії викладання художньо-професійних дисциплін у Косівському училищі прикладного та декоративного мистецтва дає можливість констатувати, що, відповідно до заявок від дирекції навчального закладу, Комітет у справах мистецтв при Раді Міністрів СРСР у Москві та Комітет у справах мистецтв УРСР у Києві скеровували до Косова фахівців, художників, педагогів із середньою спеціальною та вищою освітою. Переважно це були приїжджі люди з віддалених регіонів. Причиною плінності кадрового забезпечення викладачів спеціальних дисциплін (рисунку, живопису, скульптури), на нашу думку, було невдоволення побутовими умовами, а також відсутність майстерень для заняття творчою роботою.

Наступна хвиля вагомого поповнення викладацького складу — це період початку 1970 років, коли до навчального закладу приїжджають випускники мистецьких навчальних закладів Києва та Львова: Микола Макарович Солтис, Анатолій Миколайович Калитко, Іван Васильович Андрейканіч, Василь Федорович Бойчук, Віталій Олексійович Соломченко, Микола Федорович Салига, Йосип Дмитрович Приймак, Степан Дмитрович Стефурак, Василь Васильович Чіх. Їхній багатолітній педагогічний досвід і творча діяльність продовжують історію становлення та розвитку мистецької школи в Косові.

1. Книга наказів Косівського Державного художньо-промислового училища. 1945-1947 рр. / Архів Косівського інституту прикладного та декоративного мистецтва ЛНАМ. — Книга 1. — 67с.
2. Соломченко Олексій Григорович. Особова справа / Архів Косівського інституту прикладного та декоративного мистецтва ЛНАМ. — Папка «С». — 51с.
3. Слободян О. Життєвий і творчий шлях Олексія Соломченка // Олексій Соломченко. Збірник статей. Укладач та автор вступної статті О.Слободян. — Косів:Писаний Камінь. 2010. — С.3—12.
4. Соломченко О. Науково-методичний центр (музей) коледжу і його використання в навчально-виховному процесі // Мистецькі студії, 02. Науковий збірник. — Косів: Писаний Камінь, 2002. — С.13—16.
5. Молинь В. Скарбниця гуцульського мистецтва // Вісник Львівської національної академії мистецтв. Спецвипуск VII. — Львів: ЛНАМ, 2009. — С.57—66.
- 6.Сагайдачний Євген Якович. Особова справа / Архів Косівського інституту прикладного та декоративного мистецтва ЛНАМ. — Т.XIII. — Арк.198-201.
7. Іванчук М. Він стверджував ідеї Бойчука // Образотворче мистецтво. — 2011. — № 3-4. — С.124—127.
8. Очеретько Яків Омелянович. Особова справа / Архів Косівського інституту прикладного та декоративного мистецтва ЛНАМ. — Т.Х. «Н», «О», «П»— Арк. 88—93.
9. Лебедев Володимир Олександрович. Особова справа / Архів Косівського інституту прикладного та декоративного мистецтва ЛНАМ. — Т.VIII «Л»— Арк.27—29.
10. Сопільник Петро Никифорович. Особова справа / Архів Косівського інституту прикладного та декоративного мистецтва ЛНАМ. — Т.XIII. «С», «Т». — Арк. 1—15.
11. Добринов Іван Юхимович. Особова справа / Архів Косівського інституту прикладного та декоративного мистецтва ЛНАМ. — Т.IV. «Г», «З». — Арк. 156—187.
12. Сидоренко Петро Миколайович. Особова справа / Архів Косівського інституту прикладного та декоративного мистецтва ЛНАМ. — Т. XIII. «С». «Т». — Арк. 78—82.
13. Сидоренко Аделаїда Євгенівна. Особова справа / Архів Косівського інституту прикладного та декоративного мистецтва ЛНАМ. — Т. XIII. «С», «Т». — Арк. 16—22.
14. Анденюк Михайло Васильович. Особова справа / Архів Косівського

інституту прикладного та декоративного мистецтва ЛНАМ. — Т. I. «А», «Б». — Арк.8—12.

15. Бієвський Едуард Зигмундович. Особова справа / Архів Косівського інституту прикладного та декоративного мистецтва ЛНАМ. — Т. I. «А», «Б». — Арк.201—225.

16. Касяненко Юрій Олексійович. Особова справа / Архів Косівського інституту прикладного та декоративного мистецтва ЛНАМ. — Том VII, «К». — Арк. 40-51.

ANNOTATION

Valentyna Molyn. To the History of Teaching Art and Vocational Disciplines at Kosiv Specialized School (1945—1970). The article provides a retrospective of the history of teaching art and professional disciplines (drawing, painting, sculpture) at Kosiv School of Arts and Crafts beginning with 1945. The author focuses on a number of personalities, such as O. Solomchenko, Yev. Sahaidachnyi, H. Motyl, V. Lopatynskyi, Ya. Ocheretko, V. Lebedev, P. Sopilnyk, I. Dobrynov, P. Syd-orenko, A. Sydorenko, M. Andenok, Ye. Bievskyi, Yu. Kasianenko.

Key words. Kosiv, Kosiv School of Arts and Crafts, School of Applied Arts, teacher, vocational disciplines, drawing, painting, sculpture.

АННОТАЦИЯ

Валентина Молинь. К истории преподавания художественно-профессиональных дисциплин в Косовском училище (1945—1970 гг.). В статье проведена ретроспектива истории преподавания художественно-профессиональных дисциплин (рисунок, живопись, скульптура) в Косовском художественно-промышленном училище, начиная с 1945 года. Акцентируется внимание и представлен ряд персоналий, таких как: О.Соломченко, Е.Сагайдачный, Г.Мотыль, В.Лопатинский, Я.Очеретько, В.Лебедев, П.Сопильник, И.Добрынов, П.Сидоренко, А.Сидоренко, М.Анденок, Е.Биевский, Ю.Касьяненко.

Ключевые слова. Косов, Художественно-промышленное училище, училище прикладного искусства, преподаватель, спецдисциплины, рисунок, живопись, скульптура.